

PLAÇA MAJOR

ANY XIX. Núm 55

revista de cultura i festa. federació colles de Castelló. primavera/estiu 2014

Nit de Sant Joan

23 de Juny

Platja del Gurugú

Castelló

En record
de
Miquel Soler

Rosarió Mèrida

Editorial

Novament, i ja van moltes vegades en els darrers dos anys, PLAÇA MAJOR s'ha d'ocupar preferentment (i malauradament) a glossar la personalitat d'un gran castellanenc que acabem de perdre. En aquesta ocasió ens referim a en Miquel Soler i Barberà.

M'haureu d'excusar les referències personals que abundaran al meu comentari d'avui, però resulten absolutament inevitables quan es tracta de parlar d'una persona molt propera, amb qui s'han compartit moltes vivències irrepetibles, d'aquelles que no s'obliden mai.

Miquel Soler va ser un dels primers amics que vaig fer quan vaig venir a viure a Castelló, fa ara més de 50 anys. Ens vam conèixer per motius professionals: ell es dedicava a vendre ferro i jo li'n comprava.

De seguida vam fer bona amistat. Érem joves, teníem inquietuds culturals i cíviques comunes i unes ganes enormes de fer coses per dur a terme totes aquelles inquietuds.

Quan el 1964 vaig iniciar la publicació de la revista AL VENT, Miquel Soler va ser un dels primers que hi van col·laborar i puc testimoniar que escriure i publicar coses en valencià durant aquells anys era cosa insòlita, proscriu i molt mal vista pels que manaven i que ben pocs s'atrevien a fer. I Miquel ho va fer amb tota naturalitat.

Recordo que alguna vegada signava els seus escrits com a "Antoni Barba", que era el personatge històric que tenia assignat com a Cavaller de la Conquesta. Durant molts anys, sempre que hem parlat m'he adreçat a ell com a "Antoni Barba", cosa que a ell li agradava molt.

No parlaré ací de les seues múltiples facetes com a home amant de la cultura, la festa i les tradicions de Castelló, Cavaller, vocalista dels Llauredors, pregoner, regidor municipal i un llarg etcètera que podreu trobar degudament explicat pels companys de redacció en les pàgines que segueixen.

Només vull compartir des d'ací amb tots els familiars i amics d'en Miquel la desolació i aflicció per la seua pèrdua. El comiat del seu fèretre a l'església de la Trinitat, als acords de la Salve Lledonera dels Llauredors (que ell sempre cantava amb gran delectança) em va fer brollar les llàgrimes de manera inevitable. Quan ens fem majors, amb la mort d'un familiar o d'un amic particularment estimats, és també una part de nosaltres mateixos la que mor d'alguna manera i ens deixa abatuts.

Descansen en pau Miquel Soler i "Antoni Barba", i que la seua memòria i el seu exemple siguen de profit i incentiu per a tots els qui d'una o altra manera continuen la seua feina...

Albert Sánchez-Pantoja

PLAÇA MAJOR

ANY XVIII. Núm 54 revista de cultura i festa. federació colles de castelló.primavera/estiu 2014

Revista quadrimestral

Primavera/estiu 2014

Any XIX, número 55

Castelló de la Plana (Plana Alta)

Tiratge de 450 exemplars

President José Luis Santolaria Salisa

Director Albert Sánchez-Pantoja i Domínguez

Consell de redacció

Albert Sánchez-Pantoja

Arturo España Marzá

Colla Xaloc

Francesc Vicent. *Quiquet de Castàlia*

Joan Josep Trilles i Font

Jose Juan Isidro. *Drosi del Raval*

Manuel Carceller Safont

María Abelina Alberich Año

Maria España Novoa

Assessor lingüístic Josep Vidal Reboll

Fotos Carmina Beltrán i arxius de Joanjo Trilles

Portada Rosario Mérida

Idea de portada Xipell

Edita

Federació Colles de Castelló

Imprimeix

Gràfiques Color Impres, S.L.U. - Pol. Ind. Fadrell, nau 75 - 12005 Castelló

Dip. Legal CS-80-96

ISSN 1695-5471

Presentació d'originals

Palau de la Festa, carrer del Riu Sella, núm. 1 - 12005 Castelló

<http://www.fedecas@federaciodecolles.com>

Nota

Plaça Major no es fa responsable de l'opinió dels seus col·laboradors en els treballs publicats, ni s'hi identifica necessàriament.

SUMARI

2. **Editorial.** *Albert Sánchez-Pantoja*
3. **Entrevista a Miquel Soler.** *Manuel Carceller*
5. **Miquel Soler.** *Vilaweb*
6. **Miquel Soler, Fadrí d'Or Honorífic.** *vivecastellon.es*
6. **Miquel Soler.** *castello.es*
8. **Rosario Mérida, autora de la nostra portada.** *María España*
10. **La crisi de les danses del Corpus.** *Francesc Vicent*
12. **L'Esquadra de Trabucaires... premi Gregal.** *Colla Xaloc*
14. **La Quinta Dolçainera.**
15. **Cloenda Escola Municipal de Dolçaina i Tabal.**
16. **Josep Gargori, castelleres musicals.** *Manuel Carceller*
18. **Recuperem la nostra cuina: la coca de Sant Joan.** *M. Abelina Alberich*
19. **Saps què?** *Arturo España*
20. **En record de Mítxel Porcar. Absurd.** *José Juan Sidro*
21. **Imatges Magdalena 2014.**
22. **Xafardecolles.**
24. **Nit de Sant Joan 2014**

Amb el suport de la

GENERALITAT VALENCIANA

CONSELLERIA D'EDUCACIÓ, CULTURA I ESPORT

MIQUEL SOLER

ENTREVISTA PARLEM AMB MIQUEL SOLER

Per Manuel Carceller

Miquel Soler i Barberà, que exercia el càrrec de regidor de l'Ajuntament de Castelló des del 2003, va concedir aquesta entrevista al diari Levante de Castelló, a l'estiu del 2008. Hi va manifestar opinions, aficions i records que representen una bona aproximació a la seua personalitat. Presentem la transcripció de l'entrevista en el valencià original, ja que va ser publicada traduïda al castellà. Valga, doncs, com una petita mostra d'homenatge a Miquel Soler, després del seu traspàs, ocorregut l'1 de maig del 2014.

Vosté, que és regidor de trànsit de Castelló, té problemes per a aparcar?

MIQUEL.- Clar que sí, com tothom. Utilitze molt poc el cotxe i vaig a peu. Cada dia es desplacen 135.000 vehicles per la ciutat, i això comporta aglomeracions. Cal fer més aparcaments subterranis, perquè a Castelló tenim un parc mòbil fix de 111.000 vehicles. Tenim una mitjana de dos autos per família, i n'hi ha que tenen tres i quatre cotxes.

Com que vosté és un home polifacètic, amb quina activitat s'identifica més?

M.- Sempre he estat vinculat a la cultura del meu poble. Ser regidor de Serveis Públics exigeix un esforç molt fort de dedicació. En el meu temps lliure em sent cantant i actor. He complert vint-i-cinc anys fent teatre amb Carme Borrull i Joan Prades. També actue dins el grup Els Llauradors, on sóc la segona veu, la de baríton. Potser elegiria el teatre, per l'aportació de l'actor com a persona per a transmetre el text de l'autor. Té un cert encant.

Quina és la seua idea de la felicitat completa?

M.- Jo sóc feliç quan el meu entorn familiar no pateix, ni té problemes. La pèrdua del meu germà José i de la meua germana han suposat, sens dubte, el colps més forts de la meua vida.

4.- Cap a quines faltes mostra major indulgència?

M.- Sóc enormement comprensiu i tolerant cap als altres. Intente comprendre sempre el punt de vista dels altres.

Quins són els seus herois o heroïnes favorits en la vida real?

M.- Sóc catòlic per convicció, i destacaria el meu pare, Pasqual Soler, que em va donar exemple d'acceptació i serenitat davant el patiment. El meu avi matern, José Barberá Salvá, que era un llaurador instruït, em va ensenyar a estimar la nostra llengua pròpia. L'any 1994 el premi Senyera de Jaume I va reconèixer trenta anys a favor de la normalització del valencià.

Quin és el seu músic i el seu pintor favorit?

M.- Tinc totes las gravacions d'Alfredo Kraus, un tenor líric amb un estil excepcional, d'una vocalització perfecta. Tinc més de 500 discs compactes de música clàssica. Un altre tipus de cantant que m'ha agradat és Frank Sinatra. En pintura, em va impressionar la primera exposició que vaig vore de Godofredo Buenosaires, a la galeria Derenzi, i especialment un quadre d'un dia gris a Londres.

Quina qualitat prefereix en un home i en una dona?

M.- L'honradesa és fonamental, i cal ser conseqüent en la manera d'actuar.

MIQUEL SOLER

les nits, després de sopar, em dedique a escriure, que és una afició que m'agrada. Ara he preparat el guió d'un audiovisual sobre les ermites de Castelló.

Quin color prefereix?

M.- He estat seriós en el vestit, potser ara sóc un poc més modern. Les tonalitats marrons i verdes són les que més m'agraden.

Quins són els seus poetes favorits?

M.- L'obra de Bernat Artola i la de Miquel Peris són per a mi font d'alimentació cultural, són la meua vocació. Per a mi és relaxant llegir-los. La meua manera d'escriure està influenciada pels dos.

Quin és ara el seu estat d'ànim?

M.- Estic feliç a l'Ajuntament de la ciutat, perquè els alcaldes José Luis Gimeno i Alberto Fabra m'han fet confiança. Estic en política perquè l'única persona que va creure que jo podria ser útil a la ciutat, i que em va cridar, va ser Carlos Fabra. He d'agrair també a Daniel Gozalbo la seua sinceritat, perquè, quan em van elegir com a regidor, va ser la primera persona que em va animar a treballar per Castelló, encara que va lamentar que no fóra en el seu partit, el socialista.

Quin és el seu lema?

M.- El meu pare em deia: «Mai una pesseta que no siga teua, guanyada amb el teu treball, t'abellisca». He treballat per l'estabilitat de la família. Si llances pedres a la teulada de la família aquesta es va desestructurant, i això és una cosa que em preocupa. Del fons de la família naixen coses bones quasi sempre.

Qui li hauria agradat ser?

M.- La meua inicial vocació era ser mestre de escola, estar a prop dels menuts i dels joves. No vaig poder acabar Magisteri per necessitats familiars i em vaig dedicar al peritatge mercantil

Quin és el tret principal del seu caràcter?

M.- Tinc un caràcter fort i apassionat. Sóc un amant del treball, per naturalesa, i he rendibilitzat sempre el meu temps disponible.

Quin és el seu principal defecte?

M.- De jove vaig ser rancorós, encara que mai no vaig fer cap venjança, però hi ha temes que no es poden oblidar. A més potser, de vegades, no he sigut prou just o sensible.

Quina és la seua ocupació preferida?

M.- Si poguera tornaria al món de l'ensenyança. Totes

<http://www.vilaweb.cat/noticia/4188770/20140502/faltat-music-regidor-miquel-soler-barbera.html>
Divendres 02.05.2014 11:42

HA FALTAT EL MÚSIC I REGIDOR MIQUEL SOLER BARBERÀ

Havia tingut una llarga trajectòria en la defensa i recuperació de la cultura popular, com a organitzador de les festes del carrer Sant Blai i com a integrant de Els Llauradors, i era regidor pel PP de l'Ajuntament.

Justament quan arribava a la ciutat la imatge de la patrona, la Mare de Déu del Lledó, per a l'inici de les festes commemoratives de l'aniversari de la seua Coronació, es va saber la mort de Miquel Soler Barberà, un gran lledoner que tantes activitats havia desplegat durant tota la seua vida en honor a la Lledonera.

Per als lectors de fora de la ciutat, pot xocar que Miquel Soler haja estat un gran defensor del valencià, en totes les seues col·laboracions en activitats de tota mena de la cultura popular, i amb la seua presència constant a la rondalla Els Llauradors i, al mateix temps, fóra regidor del PP a l'Ajuntament castellonenc, des de feia dues legislatures. Però la trajectòria valencianista de Soler ha estat impecable, fins a l'extrem que fa anys ja va ser guardonat per una entitat com Acció Cultural del País Valencià en reconeixement als seus mèrits lingüístics.

Miquel Soler va ser, en el bon sentit de la paraula, allò que en castellonenc es coneix com "un manegueta", és a dir, una persona present en tota mena d'esdeveniments i amb una capacitat organitzativa excepcional, que el va dur a assumir i dirigir iniciatives com el manteniment i reviscolament de les festes del carrer Sant Blai, el carrer on vivia, que les han dut a ser un autèntic referent per a les altres festes de carrer de la ciutat; o la seua participació destacada en la rondalla Els Llauradors, de la qual va ser durant molts anys l'autèntica ànima.

El cadàver s'exposarà aquest matí a la casa de la vila, i a la vesprada, a les 17 hores, tindrà lloc el funeral, a la parròquia de la Trinitat.

<http://www.vivecastellon.com>

24 - 03 - 14, Castelló, Magdalena 2014

MIQUEL SOLER VA REBRE EL FADRÍ D'OR HONORÍFIC EN L'ACTE DE LA RECEPCIÓ DE LES AUTORITATS I DELEGACIONS CONVIDADES

Amb motiu de l'arrencada oficial de les festes de la Magdalena, dissabte passat 22 de març va tenir lloc en el Saló de Plens de l'Ajuntament de Castelló la recepció de les autoritats i delegacions convidades. L'acte va comptar amb l'assistència del president de la Generalitat, Alberto Fabra, que va aprofitar l'ocasió per agrair a les delegacions la seva presència i la seua "contribució" a les festes majors de la ciutat, que mostren "la nostra alegria i sentiment però també la nostra cultura i les nostres tradicions".

En l'acte, el regidor Miquel Soler va rebre el Fadrí d'Or Honorífic per la seua contribució a la difusió de les tradicions i cultura de la nostra ciutat i per qui el president va tenir les següents paraules "sempre ha estat al costat de Castelló, contribuint a enaltir, difondre i mantenir les nostres tradicions, la nostra cultura i sobretot la història i el sentir del nostre poble".

L'ALCALDE DE CASTELLÓ HA LAMENTAT AVUI LA DEFUNCIÓ DEL REGIDOR DE L'AJUNTAMENT DE LA CIUTAT.

Alfonso Bataller: "Miquel Soler ha sigut un exemple de servidor públic a Castelló".

Premsa Ajuntament de Castelló | 01-05-2014

L'alcalde de Castelló, Alfonso Bataller, ha lamentat avui la defunció del regidor de l'Ajuntament de Castelló

Miquel Soler i ha destacat "el gran treball que ha exercit Soler per la ciutat de Castelló des del seu càrrec com a edil sent un exemple de servidor públic". "Soler sempre s'ha caracteritzat pel seu caràcter afable, defensor de Castelló i de les nostres tradicions", ha destacat el primer edil, qui ha mostrat el seu "profund pesar i tristesa ja que la malaltia contra la qual lluitava des de fa temps ha fet que ens deixi massa prompte, amb només 69 anys".

Miquel, castellanero de 'soca', del raval de Sant Fèlix, sempre ha sigut un acèrrim defensor de Castelló i de tots els seus senyals d'identitat. "Home compromès amb el món de la festa, la cultura i els veïns de la capital. Sempre disposat a col·laborar a tirar una mà en qualsevol empresa o activitat en pro d'aquesta nostra ciutat, la seua ciutat", ha destacat Bataller.

"Un home afable, familiar, generós, amb gran sentit de l'humor i que es bolcava amb entusiasme en qualsevol de les coses que feia, tant en l'àmbit privat com, sobretot, a favor de la seua ciutat i dels seus conveïns", ha prosseguit.

El seu gran compromís i la seua vocació de servei públic li porte a ser triat regidor de l'Ajuntament de Castelló l'any 2003, ocupant la regidoria de Trànsit, Sanitat Pública i en l'últim mandat el lloc de tinent d'alcalde del Districte Oest, així com regidor delegat de Serveis Urbans, Infraestructures, i responsable de Mercats i Ermites. Aquesta última responsabilitat, completada com a regidor procurador de la Basílica del Lledó.

MIQUEL SOLER

Miquel Soler era també un home proper, un home molt unit a la seua família, que, “durant la seua etapa com a edil ha sabut compartir i comprendre la presència i dedicació del seu marit, pare i avi, en benefici de la resta dels castellonencs”.

“Amb el traspàs de Miquel Soler, la capital de la Plana i l’Ajuntament de Castelló perden una mica més que una persona volguda, ja que se’n va un dels seus fills més distingits. Però quedaran per sempre el record de la seua veu, del seu caràcter senzill i obert, de la seua ànima de ‘Llaurador’ enamorat de la seua terra i de la Mare de Déu del Lledó i, sobretot, el treball diari i la dedicació a la qual ha sigut la seua principal passió: la ciutat de Castelló”, ha conclòs l’alcalde.

CASTELLONERO DE PRO

“La devoció i l’afecte de Miquel Soler cap a la nostra Patrona, la Mare de Déu de Lledó, també ha sigut una constant en la seua vida. I potser la destinació ha fet coincidir precisament que ens deixe en el dia en què la Mare de Déu entrava en la ciutat per a donar inici als dies més importants de les nostres festes patronals. Aqueixa Mare de Déu a la qual tant d’amor professava i, a la qual tantes vegades ha cantat, com a membre de la rondalla ‘Els Llauradors’ estava sempre present, de manera especial, en el recorregut vital de Miquel Soler”, ha destacat Bataller, qui ha recordat que “Miquel Soler ha sigut, i seguirà sent també, la veu de Castelló, gràcies al seu paper destacat com a ‘pregoner’ i a l’activitat musical, que durant quasi cinc dècades ha dedicat com a membre de ‘Els Llauradors’”.

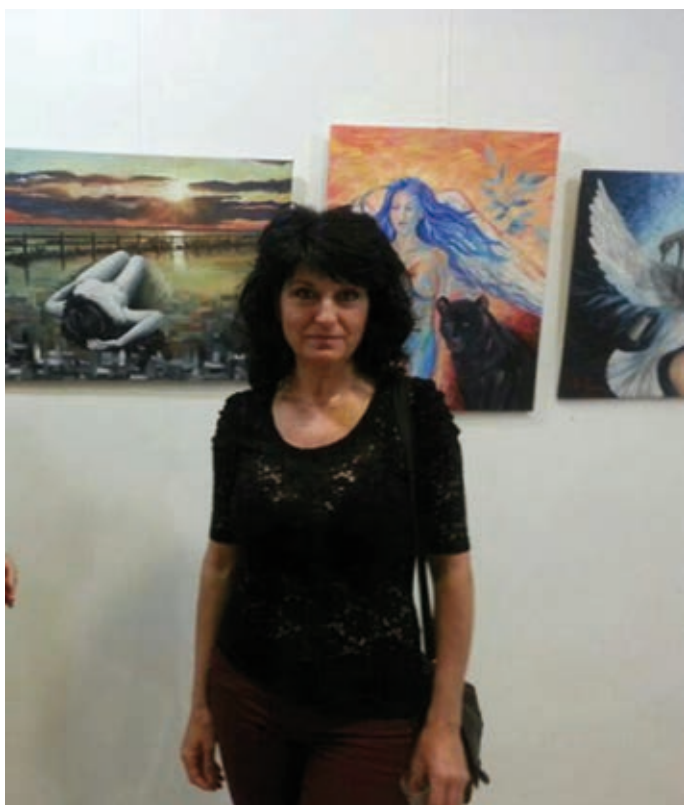
“Especialment les festes de la Magdalena, per les quals tant ha treballat, i l’imaginari col·lectiu cultural i festiu de la ciutat, queden des d’avui orfes d’un dels seus majors representants. Implicat també en Festes de Carrer, com del seu volgut ‘Carrer Sant Blai’, Soler sempre ha treballat per la recuperació dels nostres costums, les nostres tradicions, la nostra llengua i els senyals d’identitat del seu poble. Igual que sempre ha mostrat el seu orgull i passió pels colors del CD Castelló, sent en els últims anys president de l’Associació de Veterans del Club Albinegre”.

“Respectat i admirat per tots, coneixedor de la història i les gents de la nostra ciutat com a pocs, Miquel Soler formava part del millor d’aquest grup d’homes i dones que sempre han anteposat els interessos de la ciutat als seus propis”, ha continuat el primer edil.

ROSARIO MÉRIDA, AUTORA DE LA NOSTRA PORTADA

Per María España Novoa

Rosario Mérida Mansilla va rebre l'encàrrec, per part de la Federació de Colles de Castelló, de fer el cartell de la Nit de Sant Joan 2014, atés que per circumstàncies alienes a nosaltres, per segon any consecutiu, no es convocava el concurs a tal fi.

Si parlem dels orígens de Rosario, nascuda a Borriana, molt prop de la mar, de pares cordovesos i que ha viscut 10 anys al Grau de Castelló, és quan ens adonem del per què de la seua alegria i de la seua il·lusió amb aquest encàrrec, així com de la forta connexió que aquesta artista manifesta i sent pels aspectes que van conformant l'entramat d'aquesta nit màgica com és la Nit de Sant Joan i albirem el seu caràcter entusiasta, impulsiu, entregat i persistent, amb els temes que realment l'apassionen, com són la natura i els seus elements.

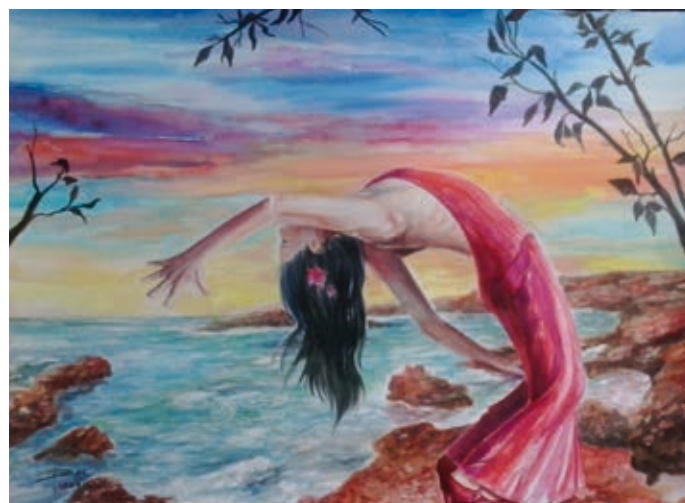
Tal ha estat la seua passió, que ha creat, per a nosaltres, dos magnífics quadres, amb total llibertat, que demostren la seua autenticitat com a persona. Quadres en els quals

ha volgut transmetre simbòlicament, com en el de la portada d'aquesta revista, eixe aire de transformació, purificació, renovació i màgia, que tots sentim un poc, la nit "més curta" de l'any.

Rosario, que mai ha deixat de dibuixar i pintar, va cursar estudis sanitaris motivada per la seua vocació d'entrega als altres. Un aspecte que l'ha anat acompanyant al llarg de la seua vida, contribuint, de diferents maneres, a millorar la situació de moltes persones amb la seua col·laboració desinteressada, fent voluntariat a l'hospital de Castelló, Creu Roja... Cosa que mai descarta tornar a fer.

Però, com ella ens diu, havent tingut altres possibilitats professionals, sempre ha acabat declinant-se per la seua passió, la pintura, professió que ha anat desenvolupant de manera autodidacta, moguda sempre pel seu interès innat per la psicologia, el creixement personal i l'espiritualitat, valors que, sens dubte, es veuen reflectits a la seua obra.

Els seus temes vocacionals predilectes són el retrat, el nu i el paisatge, utilitzant sempre vivacitat i puresa en el color, encara que gaudint sempre del realisme, utilitza el surrealisme i l'expressionisme quan considera que ho necessita per expressar temes psicològics o descarregar emocions. Tots els estils estan al seu servei com a ferramentes d'expressió, definint-se com una artista dual, rebel i no encasellable, defenent totes les seues obres i els temes que li interessen amb verdadera passió des que tenia díhuit anys i va començar a fer retrats realistes professionalment.

ART

En l'actualitat, es dedica a la docència tant de xiquets com d'adults, tasca que exerceix des dels trenta-set anys, compaginant-la amb les nombroses exposicions individuals i col·lectives que ha vingut realitzant. Per això, no és d'estranyar, que si passem pel número 6 de la plaça Riu Albetosa, a l'herbolari l'Estell, de matí o de vesprada, ens trobem a Rosario, amb la seua alegria característica, formant nous artistes, sorprenent-nos amb tot el que és capaç de fer i amb les portes obertes a tots aquells que vulguen aprendre el saber fer d'un bon artista. I és que no és estrany, que quan parles amb ella, les paraules que més repeteix siguen: *"Yo pinto para disfrutar"*. Afirmació que és precisament el que transmet, quan parla de la seua vida, de la seua obra i dels seus projectes futurs, entre els quals

no poden faltar, exposar a la sala del gran Melchor Zapata, fent un compendi de tots els seus estils o poder fer arribar el seu art desinteressadament, mitjançant l'ensenyament, a aquelles persones amb talent innat, que no es poden permetre el luxe de rebre la formació adequada.

Gràcies Rosario per ensenyar-nos a atrapar l'univers fent-ho fluir a través de les teues mans.

LA CRISI DE LES DANSES DEL CORPUS DE CASTELLÓ

Per Francesc Vicent, Quiquet de Castàlia

Als anys seixanta del segle XX vam conèixer, en primer lloc, la crisi dels arets o savoians. Depenien d'un centre educatiu adscrit a la Diputació de Castelló. El 1965 «es va decretar» la seua desaparició de l'antany peculiar entorn del Corpus castellonenc. La corporació de l'Auxili Social, de la qual depenien els xicots de la dansa dels arets, va considerar «humiliant» en aquell temps que recolliren les propinetes que el públic els llançava espontàniament. Idèntica resposta vaig rebre, en indagar sobre l'absència d'uns altres xicots del mateix centre en el seguici de la singular Romeria de les Canyes. Una tal explicació em va moure a preguntar-me si no era més correcte deixar que els infants acollits a la institució benèficoeducativa continuaren alternant amb el poble, i s'acostumaren al contacte amb la societat, que no dur-los com un ramat a presenciar espectacles o veure passar desfilades o processons. Si era veritat que es considerava «humiliant» el simpàtic menester dels arets, què devien pensar aquells «sensats» senyors sobre els xiquets del col·legi de San Ildefonso, de Madrid, per exemple, que es dedicaven a traure la sort del bombo, per fer milionaris els altres. Potser hauríem de definir-los, d'ara endavant, com a «lacais humiliats de la fortuna»?

Anys després, fugaçment, l'interés de la senyora Maria Felis, professora d'EGB, secundada per Joan Peris Torner, des de la Junta Central de Festes, va propiciar la recuperació d'aquesta dansa infantil dels arets, amb xiquets i xiquetes del col·legi Herrero, per a la Cavalcada del Pregó del 1971 i 1972, i per a la primera cavalcada costumista de la processó del Lledó, celebrada el 1971.

Però els cèlebres arets van ser sepultats definitivament en el bagul de l'oblit pel mateix Ajuntament de Castelló; excepte en una ocasió, el 1972, quan van ser imposats, quasi a la força –sóc testimoni excepcional del fet–, en el perfecte i adequat marc del Corpus, al costat dels nanos, els cavallets i els gegants. Ni tan sols algú de la casa de la vila, presidida per l'alcalde Francisco Grangel Mascarós, es va molestar a convocar-los per a l'acte de la vespra i per a la processó del dia solemne, i això va accelerar el desànim en el grup

d'escolars que integraven la dansa de referència i, òbviament, en la sacrificada directora del grup, la mestra Maria Felis, artífex de la desitjada «resurrecció», no consolidada pel factor que hem ressenyat. Aquell Corpus de l'1 de juny del 1972, anecdòticament, va ser el primer de la història castellanca que es va celebrar de matí. La mateixa professora va confeccionar la majoria dels vestits d'aquells infants, amb l'ajuda i suport dels seus pares i mares.

Com podrien testimoniar centenars de castellanencs, l'any 1977 l'Ajuntament de Castelló, amb més pena que glòria i anant a la seua, «va cessar» les altres dues danses que restaven: els nanos i els cavallets (moros i cristians). Cal que acceptem que l'estètica que els dos grups tenien als anys seixanta i setanta deixava molt a desitjar, vist el meninfotisme del qual feia gala el personal assalariat que els integrava, que canviava any rere any. Calia haver demanat a les autoritats del nostre municipi, de qui depenien els detalls d'aquesta faceta cívicofestiva del Corpus, que els components dels cavallets hagueren assajat uns dies abans i que s'abstingueren un poc de fer gansades en la via pública, després del moment de les seues intervencions. Als anys seixanta era un comentari general dels castellanencs l'observança de la desgana, falta

OPINIÓ

d'assaig i poca cura en els detalls de la maltractada vestimenta de què feien gala els cavallets i nanos. Però esborrar-los del mapa, per infeliç «colp de vara municipal», no era la solució adequada, ni de bon tros.

Cal pensar que la responsabilitat municipal i el zel dels que havien de representar-nos, en aquell temps, en el govern i administració ciutadana no va arribar a cotes molt altes en aquella oportunitat, a l'hora de vetllar pel malparat patrimoni tradicional i costumista que ens van llegar els nostres majors i que, anant a mal borràs, havíem aconseguit entre quatre «bojos» que es conservara fins als nostres dies.

D'altra banda, en intentar aclarir el 1977 el motiu de la supressió de tals danses, el meu torbament i desconcert va augmentar en grau superlatiu: «És que l'any passat vam tindre moltes molèsties, a causa del trànsit, i el senyor alcalde ha dit que enguany... fora». Paraules textuais d'un alt funcionari de la corporació castellanenca, que habitualment s'encarregava de l'organització de tals menesters i grups.

En vista de tal actitud m'hauria agradat que el nostre ajuntament, tan agermanat en aquells anys amb el de la capital del Miquelet, requerira quina classe de solucions es posaven en marxa quan, amb tota pompa i barroquisme, eixien al carrer els solemnes seguicis processonals, amb tot el complement municipal d'estendards, clarins, bandes, heralds i carrosses, per tot el centre de la capital valenciana.

Inevitablement, per donar un testimoni més multitudinari

i digne de posar obstacles als trànsits més densos de l'univers, em vénen a la memòria, arribats en aquest punt, la gran manifestació que constitueix la processó en honor de la Mare de Déu dels Desemparats i el mateix Corpus valencià.

Un altre detall que va sorprendre a molts, aquell any 1977, va ser l'escassa assistència de regidors a la processó del Corpus, celebrada tradicionalment en dijous. Si no m'enganya la memòria tots vam poder comptar que, al costat de l'alcalde Vicent Pla Broch, sols van desfilat sis senyors membres de la corporació municipal. Quines preemptions ocupacions retenien en altres llocs els que un dia van ascendir als escons de la Casa de la Vila, prenent al seu càrrec la nostra representativitat, a tots els efectes? En vista de tot, eixa frase tan bonica però tan inexacta, publicada pel diari Mediterráneo, que hi va assistir «la corporación municipal en pleno» va ser un pur gest de clement amabilitat. Dic això amb tot el respecte per l'indulgent adjectivador...

El fet contrastava amb la representació de les danses de la degolla i dels misteris del Corpus a la ciutat de València. Al migdia del dia de la festivitat d'aquell any, el dijous 9 de juny del 1977, membres del grup de danses Alimara i xiquets del col·legi d'Albal van oferir, a la plaça de la Mare de Déu, el ball dels nanos, la dansa dels cavallets, la dansa de la magrana, la dansa dels arquets i, per finalitzar, la dansa de la Moma. A més, com a interludis entre les danses, el quartet vocal de la Coral Polifònica Valentina va oferir uns fragments del Misteri de sant Cristòfol i del Misteri d'Adam i Eva. Tot va estar sota la direcció coreogràfica de Fermí Pardo i la direcció escènica de Vicent Garcia Giner. Total: Una glòria per als germans de la capital del Miquelet i una vergonya per a nosaltres, els castellanencs de la capital del Fadri. Així estaven les coses als anys setanta del segle XX.

L'ESQUADRA DE TRABUCAIRES XALOC ÉS PREMIADA EN LA VII EDICIÓ DELS GUARDONS DE L'ASSOCIACIÓ GREGAL

Per Colla Xaloc

Premis en valors, cultura, realitat democràtica i llibertat. L'Associació Gregal va lliurar el passat 18 de març al Teatre Principal de Castelló els guardons 9 de març, en el record dels veïns de Castelló, Almassora i Vila-real que van morir lluitant enfront de la cavalleria del general francès Suchet, “el nostre 2 de Maig”, i que reconeixen la trajectòria de personalitats i entitats que contribueixen a millorar la societat actual. Onze premis en altres tantes categories que van concitar la societat castellanenca.

Previ a l'acte, i en les rodalies del teatre, els trabucaires de la colla Xaloc van oferir al públic una mostra de salves de pólvora.

El periòdic Mediterráneo, i en nom seu el director del diari, José Luis València, va rebre la distinció en l'apartat

Llibertat d'Expressi, en el seu 75è aniversari. El premi Excel·lència va ser per al ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz. El guardó li serà lliurat a Madrid en els pròxims dies.

En Lleialtat, la guardonada va ser M. del Mar Blanco, presidenta de la Fundació Víctimes del Terrorisme, però no va assistir-hi. En la categoria de la Concòrdia, els distingits van ser l'exministre Fernando Suárez i Nicolas Sartorius, cofundador de Comissions Obreres (CCOO).

Mentrestant, Fernando Roig, president del Vila-real CF, va rebre el premi 9 de Març a la categoria de Gestió Esportiva; el seleccionador nacional de bàsquet, el castellanenc Juan Antonio Orenga, ho va fer a l'apartat de Mèrit Esportiu; el laboratori de Robòtica Intel·ligent de l'UJI, el de Mèrit Científic; Arturo Zaragozá, arquitecte de Patrimoni de la

TRADICIONS

Conselleria de Cultura, el d'Investigació Històrica; Félix Díaz, secretari judicial, Virtuts Humanes; Trabucaires de la Colla Xaloc, Cultura i Tradició; i el de la Solidaritat per a les Conferències de Sant Vicenç de Paül.

L'esquadra de trabucaires Xaloc va entrar desfilant pel passadís central del teatre mentre el nostre company Toni Aguila recollia el premi, dirigint unes paraules al nombrós públic assistent.

Uns guardons en forma d'escultura de bronze, realitzada per Alberto Guallart, i que reflecteixen el simbolisme i la transcendència d'uns premis que arriben a la VII edició.

Les màximes autoritats es van donar cita al coliseu de la plaça de la Pau. Com l'alcalde de la ciutat, Alfonso Bataller; el president de la Diputació, Javier Moliner; el director general de la Conselleria de Cultura, Rafael Ripoll;

el general cap de la VI Zona de la Guàrdia Civil, Fernando Santafé; i el subdelegat de Govern, David Barelles. També, el vicerector de l'UJI, Wenceslao Rambla, i el director del CEU - Universitat Cardenal Herrera en Castelló, José Mira d'Orduña. La gala va ser presentada per Lorena Pardo.

Al finalitzar la gala ens vam dirigir al sopar que es va servir al Hotel Intur de la nostra ciutat.

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

QUINTA DOLÇAINERA

En mil nou-cents setanta i què sé jo... un escamot format per sis dels millors músics de la filharmònica "The Music Society of Tarongers", van ser empresonats per una desafinació que no havien comés. No trigaren a fugar-se de la presó on es trobaven reclosos. Avui, buscats encara pel govern, i dirigits per un gran i excèntric director, sobreviuen com músics de fortuna. Si es troba necessitat de música, diversió i emocions fortes i se'ls troba, tal volta pugan contractar-los!!

L'equip de La Quinta Dolçainera està format per tres dolçaines, dos percussionistes, un trombó i un director pallasso. Al llarg d'una hora aproximadament, la formació va desplaçant-se pels carrers del poble creant una sèrie de números participatius molt divertits. En aquests s'oferirà a diverses persones l'oportunitat de convertir-se des d'un músic de la formació fins a la possibilitat de desempenyar la funció de director.

Canyà.

Dolçaina, de Nules. Dedicat des de jove a la criança de canyes de dolçaina es queda meravellat per la grandiositat de la Music Society of Tarongers de la qual esdevé dolçainer per tal d'amassar fortuna i glòria. Anys més tard és empresonat injustament acusat de distribuir canyes en mal estat. Ara és membre de la Quinta i criador de canyetes.

Fanfi.

Director pallasso, de Vila-real. Troba una Quinta de músics recentment fugats de la presó de la Music Society of Tarongers i els reuneix i dirigeix sota una batuta única de poder. Un director excèntric per a La Quinta Dolçainera.

Johann.

Trombó, de Benicàssim. Cosí germà de Jackie Chan i Bruce Lee, aprèn el secllet del trombó oriental a l'escola de la Ciutat Prohibida. Va ser trombó solista de la Music Society of

Tarongers fins que es va ajuntar amb els músics dolçainers de la societat, aleshores va ser detingut i empresonat. Avui amb un xiclet i un fil de pescar et fa un arranjament per a la Quinta.

Mc.Nieto.

Dolçaina, d'Écija. S'infiltrà com a dolçainer en la Music Society of Tarongers passant desapercebut i això que en lloc de dolçaina tocava una guitarra flamenca. Finalment el van identificar per una brusa a llunars que portava i el van detindre per contar acudits dolents. Avui és dolçainer i luthier de trombons de La Quinta. Dels acudits, millor no en parlem.

Rabassa.

Caixa i Xarles, de Vila-real. Fill de Rabassa i pare de Rabassa, tres generacions de percussionistes i carn de presó. Percussionista jazzístic a la Music Society of Tarongers va ser empresonat acusat de robar una pandereta. Es va fugar amb una companyia de teatre durant una actuació d'aquesta a la presó i finalment acaba en la Quinta, que ho arpleguem tot.

Salmerón.

Bombo, plat i caixa xinesa de Vila-real. De família Puríssimera i vocació Rosariera, ingressa a la Music Society of Tarongers fugint del noviciat de Sant Pasqual Bailón. Va ser detingut i empresonat quan el van enxampar tocant-li el pandero a la primera flauta travessera. Es va fugar durant un permís penitenciari i ara com a Quinto, segueix tocant panderos i bombos.

Sergi.

Dolçaina, de Benicàssim. Perdut per les muntanyes del Desert de les Palmes el troba un vell frare Jacintà que li ensenyarà les arts de la dolçaina i l'afinació. Després un llarg aprenentatge es fuga de l'antic monestir i ingressa a la Music Society of Tarongers fins que va ser empresonat. Ara com a Quinto segueix cercant l'afinació perfecta.

DOLÇAINA I TABAL

CLOENDA CURS 2013/2014

ESCOLA MUNICIPAL DE DOLÇAINA I TABAL DE CASTELLÓ

El divendres 6 de juny l'Escola Municipal de Dolçaina i Tabal de Castelló (EMDiT) celebrà el Concert de Cloenda del curs 2013/2014 a les 20:00 h a la plaça Major amb la participació de 10 agrupacions i escoles de dolçaina i tabal de la nostra ciutat.

Els grups participants, a partir de les 19:30 h feren diferents cercaviles des de les places de les Aules, de l'Olivera, del Reial i de Borrull omplint amb el so de la dolçaina i el tabal els carrers de Castelló. L'acte va estar presidit per les reines de les festes, Cristina Pastor i Laura Turch, bressolades per la gent de la festa i regidors municipals.

Les agrupacions participants foren:

- Escola Dolçaina i Tabal "El primer Molí"**
- Escola Dolçaina i Tabal "La Plana"**
- Escola Municipal de Dolçaina i Tabal de Castelló**
- Colla Dolçainers i Tabaleters de Castelló**
- Colla dolçainers i tabaleters "El Soroll"**
- Grup "La Plana" Dolçainers i Tabaleters**
- Grup Dolçaina i Tabal "Gaiata 15 Sequiol"**
- Colla Dolçainers i Tabaleters "Castàlia"**
- Colla Dolçainers i Tabaleters "Xaloc"**
- Grup de Dolçaina i Tabal "Xarançaina"**

Cal dir que en el Curs 2013/2014 han estat matriculats 56 alumnes. Durant aquests 19 anys de funcionament de l'EMDiT han passat més de 500 músics que han nodrit les diferents agrupacions de Castelló.

JOSEP GARGORI, CASTELLONERIES MUSICALS

Per Manuel Carceller Safont

«Cançó de l'horta», cançons del poeta Manuel Rozalén. Poc després el mateix Gargori va col·laborar en l'enregistrament del primer disc del grup.

Però la primera activitat destacada de Josep Gargori va ser la de compositor. Amb només vint-i-cinc anys, va debutar amb la creació del pasdoble «Castelloneries», difós al programa de Ràdio Castelló del mateix nom, a l'octubre del 1965. L'obra va ser estrenada per la banda La Lira, de Vila-real, dirigida per Amadeu Antonino, i, només un any després, la peça va ser interpretada per la banda de música de la policia de Barcelona.

No hi ha dubte que l'impuls inicial de la labor compositora de Gargori va ser a causa de Francesc Vicent, Quiquet de Castàlia, director del programa «Castelloneries». El periodista va encomanar a Gargori la creació de les noves sintonies de l'espai radiofònic, versions de les danses del Corpus de Castelló, que van ser estrenades el 31 de desembre del 1966. Les peces musicals estaven escrites per a un conjunt instrumental format per dolçaina en fa, tres saxofons, trompeta, trombó, tabal i contrabaix.

El segon dolçainer castellonenc

S'ha dit que, durant dècades, José Maria Illescas va ser l'únic dolçainer existent a Castelló. Però la veritat és que Josep Gargori va aprendre a tocar la dolçaina a finals de la dècada dels seixanta. De fet la nova sintonia de «Castelloneries», composta per Gargori per a dues dolçaines i tabal, va ser estrenada a l'edició 500, el 1975, en el desé aniversari del programa. Interpretades per José Maria Illescas i Josep Gargori, eren versions d'una tocata de processó de l'Alcora i de la dansa del pastor de Traiguera. Al capdavant, els arranjaments musicals fets per Gargori superen les 400 peces.

La trajectòria del músic Josep Gargori Vicent (Castelló de la Plana, 1940) va ser motiu d'un homenatge al Grau de Castelló, el passat 12 d'abril del 2014. El reconeixement, organitzat amb motiu del vinté aniversari de la Unió Musical del Grau, ha estat una fita més per a una vida de més de mig segle en el món de la música.

Potser és poc conegut que Gargori va ser el primer director de la Rondalla Típica Castellonera, formada per intervenir en un festival de les festes de Sant Cristòfol, al juliol del 1968. En aquella ocasió, els que després serien coneguts com Els Llauradors van interpretar «El Taronger», «El Millars» i

MÚSICA

Gargori va poder enregistrar nombrosos pasdobles seus per al programa «Castelloneries», com a director de la banda de la Creu Roja de Castelló. S'hi van enregistrar títols com ara «Brançal», «Fadrell», «El Toll», «Forn del Pla», «Gaiata del Grau», «Del Lledó a la Magdalena», «Gaiatera» o la marxa processional «La Lledonera». Es tracta d'obres originals, d'un catàleg de més de 125 produccions, on apareixen motius del folklore i de la tradició musical castellonenca. Ens referim, per exemple, a la jota de Castelló, el ball perdut, les danses del Corpus o la música de Jaume Pachés per a la salve lledonera. Són peces plenes de vitalitat i alegria, amb un variat color instrumental. De vegades s'arriba a un autèntic humor musical, com en el pasdoble «Porta del Sol», dedicat a la gaiata 3.

I ja que parlem d'humor cal recordar una altra agrupació, la murga típica Fadrell Camp, fundada a l'abril del 1972 per Gargori, i promoguda per Miquel Soler i Quiquet de Castàlia. Les cançons, creades per Marçal Vicent, Joan Algueró i el mateix Gargori, van ser mal rebudes per les autoritats del

règim polític del franquisme. La darrera actuació de la murga Fadrell es va oferir en les festes de Sant Pere del 1974.

Després del treball amb la banda de la Creu Roja, Gargori encara va fundar dues noves agrupacions de vent, la rondalla Vila i Ravals, als anys setanta, i la banda de la Unió Musical, en part amb antics membres de la Creu Roja. No hi ha dubte que la música de Gargori, directa i festívola, expressa una pura emoció castellonenca.

DIPUTACIÓ
D
CASTELLÓ

GASTRONOMIA

RECUPEREM LA NOSTRA CUINA: LA COCA DE SANT JOAN

Per María Abelina Alberich Año de la Colla la Panolla

Durant la nit de Sant Joan, es menja una coca dolça anomenada “coca de Sant Joan”. Tradicionalment ha estat elaborada a casa, és a dir, d’elaboració domèstica i amb molta cura, sempre amb pa de farina de blat escollida, endolcint-la amb fruita confitada. També les confraries de Sant Joan l’elaboraven, substant-la per obtenir fons. En l’actualitat, són molts els forners i pastissers que han anat enriquint-la amb nous ingredients. Però, sempre queda algú, que continua fent-la a casa, amb la seua recepta especial, i, en aquest cas, anem a conèixer una d’elles.

LA MEUA RECEPTA TRADICIONAL “COCA DE SANT JOAN D’ABELINA”

Ingredients de la massa

- 2 decilitres de llet tèbia
- 300 grams de farina
- 50 grams de mantega
- 30 grams de rent premsat
- 150 grams de pinyons
- 150 grams de cireres confitades, carabassat...
- 1 ou

-ratlladura d’una llima

- 100 grams de sucre

Ingredients del massapà rebaixat (massa lleugera)

- 200 grams d’ametlles en pols

- 200 grams de sucre en pols
- 1/8 de llet

Elaboració

- 1-Mesclar el rent amb la llet tèbia, pastar amb la mantega i 200 grams de farina, treballar bé, que quede tot unit.
- 2-Incorporar la resta de farina a la taula de treball, passar la massa i treballar amb el sucre fins que estiga totalment incorporat.
- 3-Untar una llanda amb la mantega i estendre la massa aplanant-la i formant bords.
- 4-Deixar reposar a temperatura temperada, tapada amb un drap fins que doble el seu volum.
- 5-A continuació s’estén amb el massapà rebaixat i s’adorna amb la fruita confitada laminada i els pinyons.
- 6-Introduir en el forn precalfat a 180 graus durant 30 minuts o fins que estiga daurat.

I a gaudir de la coca de Sant Joan!

CURIOSITATS

SAPS QUÈ?

Per Arturo España Marzá

SAPS QUÈ...

Existeixen, històricament, molts i variats antecedents a les fogueres de la nit de Sant Joan. Els celtes celebraven el Beltaine (bell foc) en honor al déu Belens encenent fogueres que botaven amb perxes mentre els druides feien passar el bestiar entre les flames com a acte purificador i defensor davant de les malalties. Els grecs encenien fogueres amb caràcter purificador dedicades al déu Apol·lo i els romans ho feien per la deessa Minerva amb el costum de botar tres vegades les flames.

SAPS QUÈ...

Segons el territori on se celebra, la nit de Sant Joan comprèn rituals i supersticions de diversa índole, botar set vegades el foc sense cremar-se per a aconseguir esposa o marit, qui camina descalç sobre les brases reforça la salut, preparar i encendre la foguera els homes perquè l'any siga plujós, banyar-se en el mar a partir de les dotze botant nou vegades les onades d'esquena al mar mentre dure la foguera per a aconseguir un desig, dipositar en la foguera efectes vells per a cremar els roïns fets ocorreguts durant l'any.

SAPS QUÈ...

Encara que generalment es creu que la nit de Sant Joan correspon al dia més llarg de l'any, en realitat el solstici d'estiu o solstici Boreal en l'Hemisferi Nord es troba entre els dies vint i vint-i-dos de juny mentre que en l'Hemisferi Sud el dia amb major període de llum solar o solstici Austral es troba entre el vint i el vint-i-tres de desembre. L'excepció es troba en les regions polars on, al voltant del solstici d'estiu, la llum del dia és contínua fins a sis mesos.

SAPS QUÈ...

Per al cristianisme la nit de Sant Joan el Baptista, que segons la veu popular nasquera just sis mesos abans que Jesucrist i també a les 00:00, conserva un sentit mític. Segons l'Evangeli de Sant Lluc, Zacaries va perdre la veu al dubtar de l'embaràs de la seua esposa i la va recuperar al nàixer el xiquet el dia de Sant Joan segons la predicció de l'arcàngel Sant Gabriel i ho va celebrar encenent fogueres, d'ací la unió del foc (per Zacaries) i l'aigua (per Sant Joan el Baptista).

EN RECORD DE MITXEL PORCAR ABSURD...

Per José Juan Sidro Tirado, Drosi del Raval.

*-"Cacauets i tramussets, que estan calentets
eeeeeh... el cacaueroooooooo !!!"*

*-"Ací tens este cofí de figues seques, Maria,
collides a l'alqueria que tinc vora l'almodí"*

Aquestes són dues de les frases que en més d'una ocasió el bo de Mitxel, recitava i vivia al Betlem de la Pigà. Josep Miquel Porcar, un bon xicot, un bon home, amic dels seus amics i que també sabia acostar-se a aquells que

menys l'apreciaven que de segur eren ben pocs, ens ha deixat, sense demanar-nos permís, sense dir-nos adéu, aquest matí de primavera.

Fa uns mesos tots els que l'apreciàvem vam sofrir un ensurt, Mitxel va estar a un pas de la mort, però la casualitat, l'esforç dels metges, la seua fortalesa i l'empeny que tots vam ficar, ell el primer, va fer que "la parca" passara de llarg. Havia vençut la batalla.

Tots ens alegràrem molt quan després, per festes, vam tornar a veure'l pel carrer i ser un més de nosaltres al cau dels pixavins, i com des d'aleshores ençà, de mica em mica, com jo li deia quan ens trobàvem "anava traient favetes de l'olla". Tanmateix havia vençut la batalla però no la guerra.

Hui, aquest matí, quasi a traïció, sense que ningú ho esperàrem, el bon Déu ha vingut a visitar-lo i se l'ha emportat amb Ell, el necessitava al més enllà per seguir comboiant sainets, betlems i romanços. Ara ja és un més a l'infinit i amb el seu germà Xavi, que fa uns anys que ja l'estava esperant, de segur gaudiran del descans etern i menjaran plegats "coquetes en mel", beuran, ballaran, cantaran i ell seguirà pintant, com només ell sabia fer-ho.

Però mentrestant nosaltres, ací, ja et trobem a faltar, has deixat ta casa massa prompte i als teus, familiars, amics i companys, ens està ja costant massa acceptar aquest absurd, justament hui, que casualitats de la vida, al teatre Principal es recorda la figura d'un dels teus amics, Vicent Marçà, que de segur en aquests moments és al teu costat, guiant les teues primeres passes pel regne celestial.

Adéu company, que la pols del camí et siga lleugera i que ens dones força per continuar endavant a aquells que ací seguim fidels les teues passes. T'hem estimat, t'estimem i et seguirem estimant i recordant per sempre més.

Imatges Magdalena 2014

Visita de la Reina al magatzem de carros

Pregó de festes

Romeria de la Magdalena

Actuació del mag Yunke

Pregó Infantil

Sopar de colles a la Pèrgola

Refrescant per agafar forces

Concurs de paelles

XAFARDECOLLES. Notícies íntimes del món de les Colles

- El dia 16 de març es va celebrar el I Concurs de Decoració Magdalenera de Locals de Colles. Tres colles van resultar guanyadores, essent atorgat el tercer premi a la colla “Tragapinyols”, el segon a la colla “Cagueme” i el primer a la colla “Tio Masclet”. El pintor Lorenzo Ramírez, que va ser membre del jurat, va destacar la gran varietat de locals que tenim a Castelló, per la qual cosa, en un futur, aquest concurs podrà tindre més d’una categoria de premis.

- El dia 28 de març, a la mostra gastronòmica, els companys de la colla “Samaruc” tal com van anunciar, van preparar unes 300 racions de tombet de bou, amb amics de Zucaina que ens van portar fins a Castelló la seua gastronomia.

- Futbol Sala.

Lliga Colles 2014 Federació Colles de Castelló
Èxit de participació amb dues divisions gràcies a l’organització de la Colla Botifarra:

Primera: Pastoret; Xaloc; Xalem; Malfainers; El Vi Negre; Los Porrones; Bufa la Gamba; Botifarra; Nostra; Poc a poc.

Segona: J&B Futsal; Gaiata-17; Delícias F.S.; Gaiata-1; Gaiata-18; El Rakó ; Vikings; Bufanúvols; Gaiata-7; Gaiata-15.

Els primers classificats de la primera divisió han estat Pastoret, Xaloc i Xalem. Pel que fa a la segona han estat J&B Futsal, Gaiata-17 i Delicias F.S..

Copa de la Lliga 2014 Federació Colles de Castelló
Ha estat jugada pels equips de la lliga als quals es va afegir La Frontera.

Les semifinals foren jugades per la Gaiata-17, Xalem, Xaloc i Pastoret. Xalem i Pastoret jugaren la final el passat 1 de juny guanyant la copa Xalem per 3 a 1.

XAFARDECOLLES

- XXV Campionat Mundial de Boli
Gran participació un any més al campionat de boli organitzat per la Colla Xupla Xarcos: Boli's Lady's; Team Vurrou Voli; Mescladors; C.B. Castelló Amateur; Polluts; Llamps; Bekelarre; Boli's Boy's; Sargantana; Somos los ke somos y punto; Q.M.M.; Tossal Boli Club; Akelarre; Tragapinyols; Trompatossals; i Doble Malta.

Ha estat un campionat molt igualat quedant en el primer lloc Boli's Boy's, seguits dels Polluts, en tercer lloc Sargantana i quarts Tragapinyols.

Pel que toca la lliga infantil en primer lloc quedaren Cadeneres Albinegres, en segon Sargantanes, seguits per Destroça Palés i en quart lloc Pixavins del Boli.

- María Teresa Giménez de la colla "Los Cisnes" va treballar durant 30 dies en la confecció d'un "manto de bolillos" per regalar a la nova imatge de la Mare de Déu del Lledó de l'església de Sant Agustí, que va presidir el portó d'aquesta el dia 1 de maig de 2014, durant el trasllat de la Lledonera a Castelló, essent batejada, pel seu rector, amb aquest regal. Un orgull per a tota la nostra Federació.

- Enguany també es va celebrar el concurs biennal de carros engalanats, organitzat per la Junta de Festes i que va contar amb la presència de la Reina de 2014 Lara Sos. El tercer premi el va rebre la colla "Pio pio", el segon la colla "El garatge" i el primer, la colla "Uni-k". Tots els participants van destacar la qualitat de tots els carros presentats en aquesta edició.

- Un any més, a la plaça Major i organitzat per la colla Xaloc, vam poder gaudir de l'homenatge a la dolçaina i el tabal, amb un reconeixement especial a la persona de Vicent Pau Serra i Fortuño..

PROGRAMACIÓ SANT JOAN

21 de juny

Presentació

19:00 h Llibreria Babel

- Presentació número 55, per Sant Joan, de la revista Plaça Major.

23 de juny

Nit de Sant Joan la platja del Gurugú

20:00 h Concurs de coques de Sant Joan

- Organitzat per la “colla Cagaròs”
- Presentació davant de l’entaulat de l’orquestra (primera mitja lluna)
- Lliurament dels premis.

21:00 h Sopar de pa i porta

- Per Ferrandís Salvador, des de la rodonal del camí la Plana fins al riu.
- Cada grup o colla porta el seu sopar.
- Entrada a l’aparcament central fins a les 21:00 h

23:00 h Fogueres i Dimonis

- Cercavila per l’avinguda Ferrandis Salvador a càrrec de DIMONIS DE LA PLANA, ball de dimonis. Encesa de la foguera.

23:45 h Música en la primera mitja lluna

23:59 h Primer bany

23:59 h Castell de Focs i més música

27 de juny

Concert per Sant Joan

20:00 h Teatre Principal

- Concert a càrrec del grup de Dolçaina i Tabal “Xarançaina”